

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступили:

- **оптужени** приведени из просторија **Окружног затвора у Београду,**
- **заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **пуномоћници оштећених Наташа Кандић и Славица Јовановић,**
- **браниоци адвокати: Шалић Миломир, Проле Станислав и адв.Гостовић Илија за оптуженог Поповић Бранка.**

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес НАСТАВИ и да се у наставку доказног поступка испита оштећени у својству сведока Исмета Окановић.

ОШТЕЋЕНА ИСМЕТА ОКАНОВИЋ

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Добар дан. Да ли могу да седнем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Можете, само микрофон онда ћете спустити. Ваше име је?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Окановић Исмета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окановић, добро. Исмета Окановић.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Лупић Реца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Реце Лупића. Где сте Ви рођени?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Рођени у Грбавцима село Лупе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то оно Доњи, Горњи Грбавци?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Доњи Грбавци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: 1953. 28. јануар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1953. добро, а живите?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Живим у селу Дардаган и то Хајдаревићи, Доњи Грбавци исто то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то се надовезују ти засеоци једно до других?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Засеоци једно до других, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сте по занимању?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Домаћица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте у сродству или у некој завади са оптуженима?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Не, не познам никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не познајете, добро. Не, не, тамо су иза.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Не, не познам.

Оштећена Исмета Окановић, од оца Реце Лупић, рођена у селу Доњи Грбавци 1953. године, живи у селу Дардаган код Доњих Грбаваца, домаћица, са оптуженима несродна, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте као сведок дужни истину да говорите пред судом, давање лажног исказа је кривично дело. Ја ћу вас молити да прочитате ту заклетву испред Вас.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Не знам ја читати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја ћу Вам говорити, а Ви онда понављајте.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Може, може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заклињем се.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Што пред судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Будем питана.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Будем питана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: И да ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од онога.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Од онога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Нећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прећутати.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ту неке псеудониме, а пошто Ви не знате да читате надам се да неће бити потребе да спомињете те сведоке. Ја ћу покушати на неки начин да то током поступка исправим.

Сведок упозорен, опоменут, након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом оптужени су Грујић Бранко и Поповић Бранко алиас Марко Павловић.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Између осталог и због радњи у оквиру кривичног дела ратни злочин против цивила које су се радње десиле од 01. до 08. јуна 1992. године када је према наводима оптужнице смртно страдало око 700 војно способних мушкараца цивила Муслимана на територији општине Зворник, па да нам Ви испричате да ли сте Ви мај, јуни били на тим просторима и ако јесте у ком селу и шта је Вама познато од тога?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Ми смо били у селу Дардагани кад је почело пуцати. Пуцали су они око негде 10. маја онога априла заправо, извињавам се, априла и тако да смо избјежавали преко ноћи у друга села ко је имо фамилије да преноћи, а ујутру се враћали кући до 26. априла. 26. априла изгорела ми је кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Дардагану?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: У Хајдаревићима, јер имала сам кућу и у Дардаганима и у Хајдаревићима, двије сам куће имала. У Хајдаревићима ми је кућа изгорела 26. априла и отад смо ми избјегли на Кучић Кулу код моје тетке. Ту сам мало села, ота сам одселила ишћерали су нас и отале, пуцали по ноћи, по дану смо се мало ту враћали, кухали да једемо, нешто спремали, облачили се и по дану су почели пуцати, побјегли смо и отале у Клису. Е били смо у Клиси до уочи 01. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго рецимо?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па била сам око можда једно 20 дана у Клиси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви сами или с породицом?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: С породицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био од породице?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Био ми је свекар и свекрва и моја два сина и моја ћерка и стриц и стрина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи два сина, ћерка, свекар, свекрва и ови мало даљи, је ли?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сви тако заједно ишли од Дардагана до Кучић Куле?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Сви смо ми заједно ишли, сви, сви заједно ишли, мушкиње је претежно бјежало по шумама нису се повраћали по кућама, ми смо се жене мало повраћале кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава у Клиси тих 20 дана?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Е у Клиси смо ми били тих 20 дана од свију села колко је мени познато 17 села долазио је народ сваки дан и сваку ноћ по десеторо, двадесеторо, по педесеторо дође у Клису. То су биле пуне авлије, пуна дворишта, пуне куће, не мере народ више да прими, по друмовима народ спава, по двориштима народ спава, ту је било око једно можда седам дана тако се народ скупљао у ту Клису туде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Ви знате што се тај народ скупио?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па ко год је дошо каже да су ишћерали их и пуцају, ишћерали, пуцају. Неко каже запалили кућу, неко каже запалили сјена, неко каже запалили ми шталу, тако да је то народ долазио каљав, прљав, гладан, жедан, то је ужас било, ужас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Е кад смо ми туд били, била је нека група људи искупили се да се договарају шта ће и куда ће. Дошо је уочи 01.06. Нурија Јашаревић и реко је, кроз село је пролазио и вико је свима «договорили смо се ко има тракторе, ко има кола, фрезе оне мало мање од трактора да накупи ствари шта му је најпотребније, да идемо сви на слободну територију према Сапни да прођемо».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било 01. јуна?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Уочи 01. јуна, увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 31. маја?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: 31. маја, да. Е ујутру кад је освануо 01. јуни онда се велика паника створила, дошо је мени мој син Фадил 1975. је годиште и мени каже дошла су три тенка на раскршће у Клису и прозивају на тењак Лупић Агана да се јави на тењак, е он се каже попео на тењак и нешта каже прича каже са једним војником на тењуку. Ја сам се вратила са тим истим својим сином да видим шта се дешава на том раскршћу у Клиси. Они су један тењак препречили преко пута, пут који води према Сапни, а окренули су народ према Бијелом Потоку, то је било пуно народа, то је било једно уз друго ти ниси мого корачити два корака него помакнеш се мало и станеш, немаш куд да идеш, толико је то народа, а војска је са свију страна нагони народ у пут и пролази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који то пут нагони?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Пут према Бијелом Потоку који води, то је један друм широк можда три метра ето рецимо, и нагони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Асфалтни пут?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Не, калдрма овако, калдрма, није био асфалт и нагони народ у тај пут и ставили их и разлетили се по селу гони народ из села ко је ће, зашто у кућама. Ја сам се вратила, ја сам

пришла Лупић Агану и питала га ће ћемо, он је мени узео за руку и презнојио се толико и поцрвенио да из њега зној лије ко киша. Каже он меника «не знам ја ће ћемо, хајде каже овамо», и ухвати мене за руку и у ред. Ја сам ишла једно можда пет метара, али то није се ишло да идеш брзо, него само мало кораћиш и станеш јер то је народа било груписано пуно и ишла сам ја до једног војника. Кажем ја њему да узмем своју шћерку Амиру, ма каже «неће ти ни требати» и није ми дао да се вратим. Е ја сам питала сад једног војника да ли могу да одем да узмем шћерку Амиру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је она била?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Била код моје заове у кући. Каже он меника «хајде, ће ти је дијете». Ја кажем да је дијете мало, «ће ти је», ево реко доле ми је кућа, ја сам њему показала руком, «хајде каже да видим ако не буде сад ћу те ја убити», реко има Бога ми. И он је ишо преда мном, ја сам за њим. Ишла сам једно десет метара, пут је мало био ослобођен од народа, није било пуно народа по том путу јер су они тај народ ишћерали више. Мурата, пукла је однекле пушка, а Мурата Ђину су убили само се овако уфатио и дрекнуо, пао је преда ме једно два метра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви то видели?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Видела, а окле је пукла пушка ја нисам видела, само што пуче пушка он дрекну, паде преда ме. Ја сам овако стала и погледала Мурата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли поред њега био неки војник или?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Нисам видла има ту народа, нисам видла, то је велики страх био да ти не смијеш ни гледати, не дају ти. Мене је овако ударио тај војник што ме је гонио пушком у леђа. Ја сам трчала на нос има десет метара, он је ишо за мном. Дошла сам пред своје заове кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Ишо је за мном, он је осто на капији, ја сам ушла у авлију. Туди ми је била заова, њезин свекар и свекрва, муж био, дјеца јој била, био мој муж, мој свекар и свекрва, стрина и стриц, од моје свекрве, од мога стрица брат, син му био, било је наске туде од фамилије једно двадесетеро. Ја сам њима рекла да се то тако дешава да морамо кренути, он је подвикнуо с пута «полазите, шта чекате». Ја сам узела своју шћерку и кренула горе до пута. Кад сам дошла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само, после ћемо заборавити, а шта би са мужем и са овим осталима?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Кренули су они са мном сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Сви су они кренули са мном заједно. Дошли смо до тог раскршћа на пут клисаншки звани. Е ту смо у колону

и све је то сишло полако према Бијелом Потоку низ једно село Ђулиће смо сишли, то је јако било тешко сићи, то је било спорно сићи, то се није могло брзо ићи. Кад смо сишли долика то је било народа десно у једној ливади жена и дјеце посједали су, а између њих свако пет или десет метара стоји по један војник, а одвајају нам људе на камионе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Војска, војска, имају и цивилна одјела, наоружани, имају и војна одјела, има она армија ЈНА пријашње оно одјело зелено што је било има и таки, има и полиције. Они одвајају, одвојише ми сина, ја сам се јако отимала за сина, овај ме један туко, други је пришо и каже «не дирај ми мајку», каже пусти дијете иће он ће и ви идете. Па зашто реко одвајате, а камиона је наредано па један километар од Ђулића до Лупића то је све мушкиње само на камиону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то Фадила су узели?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Узели су ми Фадила, 1975. годиште, ту су ми одвојили свекра, одвојили су ми мужа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само имена ми реците одмах.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Рама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муж.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Свекар Ибро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Муж Рамо?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Муж Рама и син Фадил, ту су њих одвојили, наске су на десно прећерали у једну ливаду и ми смо туди сједили. Они су нас оћерали овако далеко тамо како народ стиже све ове који су први стигли они иду што даље тамо у крај. Ми смо туди сједили дуго времена како се покупило мушкиње и мушкиње је кренуло с камионима, дошли су камиони други купили женскиње, купе у аутобусе. Ми смо остали пред задњи аутобус. Дошо је један аутобус ми смо пришли да посједамо. Он је се накупио пун аутобус. Ми нисмо могли сјести, једно наске педесеторо остало је и они се искупише око нас више те војске и вичу «хајде да их побиемо, немамо поред чега звати камион или аутобус, каже нема их педесеторо». Ми смо тако ту се мало били уплашили. Е отале не дадоше нас побити, како би да ли је шофер звао, тако сам чула да причају, звао је шофер да дође аутобус други. Овај аутобус није пред нама кренуо, дошо је аутобус други, покупио је и наске све. Е отале ми смо за Мемиће, а ту је било познатије комшија дошли с камонима, отијем како ћу рећи на Бијелом Потоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да нам кажете које су то комшије, из којих су села и како су изгледали и шта су радили?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Они су били наоружани, шта су радили ко и остали сви, одводе, вичу «хајте вамо, пређите вамо, ви мушкиње тамо», тако то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи и они су то све исто радили?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Они су то све. Онда једни су били непознати тукли су, тројица гонише Мустафу Гребиха убише га иза Ђемајлове гараже и куће, четворица су гонили Јунуза Смајловића убише га иза Ђемајлове гараже и куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви то видели?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: јесам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам и једно и друго убиство шта сте видели?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Видела сам кад су проћерали Мустафу Гребу и запуцала је рафал и вратише се убише га. Е после тога до једно десет минута гоне Јунуза Смајловића имају тројица чарапе навучене, рукавице довде само се виде прсти, двојица су нормално вако немају ништа на главама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имају та двојица неке униформе, та друга?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Имају униформе, један је имо шарену униформу, један је ЈНА униформу од војске оне. Они су оћерали Јунуза и убили су Јунуза између Ђемајлове гараже и Ђемајлове куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви чули тај пуцањ?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Јесам чула пуцањ и они су нађени и укопани људи, ту су нађени ђе су убијени. Тако смо ми отале кад је било на Бијелом Потоку чула сам мајка ми је моја причала ту су ми заробили брата и причала ми је моја мајка да је Аган Лупић њега тудика одвојио од његове дјече и жене, неки ми је био познат каже школски друг, мајка ми је причала, и викао је «откуд Омере води, Бога ти твог» и гурно га овако лактом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Омера гурнуо?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Лактом, вако га гурно међу жене, реко му «откуд Омере ти води Бога ти твог» и гурно га лактом међу жене, он је носио шћеркицу од двије и по године дана за вратом. Е Аган је кад је повико Омере вам ти, вам ти, он је спустио своју шћеркицу на сред асфалта, мајка је узела, он је руке овако за врат и на камион отишо и он. Е то ми је мајка причала, то ја нисам видла. Е сад кад смо ми отале посједали на Црни Врх ту су нам зауставили камионе, аутобусе, нешта су се договарали, стајали смо једно петнаест минута. Кренули смо опет отале пут према Мемићима. Кад смо дошли у Мемиће из два аутобуса испред задњег аутобуса одвојили су нам једно педесетак оније женскара, дјевојака и младих жена и одвели су у Мемиће у школу и ми смо отале кренули пјешке према Дубравама. Тамо сам стигла око два-три сата у Дубраве, а исто на Бијелом Потоку били су ови познати комшије нам и Бошко из Јанковића, Јован из Јанковића, Лазар из Јанковића, било је још једно двојица-тројица из Ристића али не знам им имена. Јокић Зоран он је дошо са четворицом војника кад смо већ сјели у аутобус и причо је нешто са шофером дуго аутобуса, шта су причали нисам чула и њега сам

нашла ту на Бијелом Потоку и он је био, то су све наоружани били људи тако да је то ето тако се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било с Вашим најближима са мушкарцима? Који су одведени?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Одведен ми муж Рама, свекар Ибра и син Фадил, отац Реца, брат Омер, одведено ми од амице Рамиз, одведено ми од моје стране фамилије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је које презиме?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Моје презиме Лупић, одведен ми је Химзо, одведен Рама, одведен ми, не могу да се сјетим свију имена, Исмет, онај Ерхем, није Ерхем, Махмут звани Изо, Махмута звали га Изо, Махмут. Одведено их око неће 15, 16 тих моје фамилије све од амица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли жив неко од тих људи?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Нико није жив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли неко пронађен?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Јест пронађен Махмут укопат, јест Исмет пронађен укопат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ваш син?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Ибро, није. Ибро Лупић исто и он је пронађен укопат и то ми је од амице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ваш муж?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А свекар?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Није ни свекар, само смо нашли брата и 01. јуна биће сахрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брата сте нашли овога?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Нашли смо брата Омера, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брат је презиме Лупић?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Лупић Омер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Омер Лупић, једино је он пронађен?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Једино је он пронађен, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли нешто још чега се сећате?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па шта ја знам, био је то велики страх да то се није смијело ни гледати, ни причати. Немам више шта да се сјетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате питања?

НАТАША КАНДИЋ: Те своје комшије које сте видели на Бијелом Потоку јер су Вам се обратили или Ви њима?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Нисмо, само обраћала је се Лупић Зумра Цвијетиновић Цвики кад су јој одвели мужа то сам видла. Каже «Вујо брате одведоше ми Мустафу», каже неће му ништа бит, вратиће се. Између тога они су њега убили између Ђемајлове гараже и куће.

НАТАША КАНДИЋ: Тог Мустафу је ли?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Мустафу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гребиха?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Гребих Мустафу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је питао?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Питала његова супруга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Питала комшије Вује јер то су нам прве комшије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Комшију Вују?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Вују, да, «Вујо, каже, брате одведоше ми Мустафу», ма неће му каже ништа бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је Вуја ту радио?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па шта ја знам, он је био наоружан и он је стајао на асфалту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је наоружан?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Био је наоружан, био је и он тудикане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

НАТАША КАНДИЋ: А где живи данас Мустафина жена?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Не знам. Уопште не знам где је. Чула сам да је некад била у иностранству, а где је сад.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да кад сте дошли у Мемиће да су ови издвојили, из два аутобуса издвојили девојке и младе жене.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: И младе жене, да.

НАТАША КАНДИЋ: Ко је то рекао и како је рекао?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па шта ја знам, ми кад смо изишли из аутобуса била је једна бара овако на сред асфалта, није ни базен, него онако као је проваљен асфалт и била је једна бара и сад је се могло проћи овако између те баре и овако, ниси могло преко оне баре проћи уквасио би знаш, и они су стали на овој страни и на овој.

НАТАША КАНДИЋ: Који они?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Војници.

НАТАША КАНДИЋ: Колико њих?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па било их је по једно шест-седам војника, било их је и повише али нису сви у једној групи били.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли било ту неког кога сте познавали?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Био ми је један плаве су му очи њега знам али не знам му ја имена, њега знам, одавно га знам али не знам како му име. Он је био, он ми је и сина одвојио на Бијелом Потоку и у Мемићима исто кад смо тамо стигли и у Мемићима одваја цуре. Ишла је моја прија са мном и њезине двије цуре и обадвије јој је одвојио цуре и

онда они само лете, фатају за младу жену, за младу дјевојку и одвајају их и други их узимају и гоне их горе према Мемифима школе.

НАТАША КАНДИЋ: Јесу нешто рекли при том кад су одвајали зашто то раде, где их воде, шта?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па што се тиче мене ја нисам чула, не знам. Само их одвајају, што су их одвајали не знам. Пошли су да одвоје моје тетке шћерку она је пала у оно блато сва је се уквасила, њезина је мајка њу подигла, на срећу је отела од њих, нису је одвојили, она је онако била сва мокра, е она је рекла кад су њу одвајали, кад је она пала у бару, каже завали се у блато, каже нећемо је ваке блатњаве, дај ти нама шта боље. Е она је само нама то причала кад су рекли, јер она је овако заложила у ону воду, оно је вода била као блато и вода, вода била прљава.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, кад се све то завршило јесте видели њу или неку од тих жена или девојака?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Што су биле заробљене?

НАТАША КАНДИЋ: Јесте причали са њима?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Јесам причала са својим пријама.

НАТАША КАНДИЋ: Шта кажу?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па оне кажу да је њих чуво један српски војник и он је реко «док сам ја вама неће нико ништа смијете, ја не дам. Ја сам заручио Муслиманку хоћу да женим, а и мој је рођак ожењен Муслиманком из Ковачевића», тако је он њима причо бар, ја нисам била, причале су ми те моје прије, е сад је у томе кад је било да преговарају он је реко «све зависи до Агана, ако Аган вас хтједне пустит имамо ми на стадиону у Тузли заробљених нашије па ћемо вас мијењати», е у том Аган није никад стиго туд кад на лице мјеста у Мемифе, нити је ко долазио, кад је било иза поноћи он је њих спровео и показао им пут према Калесији и оне су изашле, сви дошли.

НАТАША КАНДИЋ: Само још једном да се вратимо, значи рекли су Вам да на стадиону у Тузли има пуно и да они те девојке и жене ће да мењају за те на?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: За те, ја. Е сад у томе вамо није било ништа он је њих иза поноћи пустио.

НАТАША КАНДИЋ: Како пустио?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Извео их лијепо на то раскршће у Мемифе и показао им пут према Калесији и реко «ите само асфалтом, само асфалтом биште, ите док није свануло» и они су сви тамо стигли.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Рекли сте да Вам је 26. априла била запаљена кућа у Хајдаревићима.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: У Хајдаревићима да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, да ли знате ко Вам је запалио кућу?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па гледала сам из брда дошо је из Барица са кантом горива, ко је, не мерем да га видим, ја сам гледала вак из једног брда мало даље знаш, и ушо је у кућу и запалио ми је кућу. Није ништа опљачкао, изнето, само је запаљено и моја је кућа горела једно пет сахата, све почео и цријеп и кров падати, то је мало дуже горело, ето.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, знате ли нешто док сте боравили у Клиси или нешто пре тога, о предаји оружја, о преговорима који су вршени ту?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па то је изгледа ми се било прије него што смо ми стигли у Клису, причали су предајте оружје да вам неће ни длака фалити и да ли је ко имо шта да предаје ја не знам, само су тако причали да су имали да су предали и да су рекли предајте оружје бићете безбедни, живећете безбедно, е то сам чула да су причали.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кажите ми док сте се кретали, аутобуси док су се кретали од Бијелог Потока до Мемића, је ли било заустављања негде аутобуса?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Јесте на било на Црном Врху стављање, ту смо стајали можда једно 15 минута, сад неко виче сад ће нас побити, води била једна велика провалија у Црном Врху доле рупаче једне велике, ту смо били уплашени, вичу сад ће нас побити води неко некако, ако неко нешто зна, ето народ се успаничио али у сваком аутобусу је био по један војник или по два и они су излазили нешто и причали са аутобусима који су били устављени, колика је колона била, ја сам видела један аутобус пред нама, не мереш виђет колоне пред нама колка је била, углавном споро смо кренули и ишли према Мемићима. Ту су стајали, стајали и наједном кренуше аутобуси и хајд до Мемића, у Мемићима ту смо испушћати и раздвојени.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А аутобуси јесу били у некој пратњи, јер неко пратио аутобусе неки аутомобили?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Било је, било је кола полицајских, било је кола, полиција баш на колима пише, било је кола.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате питања? Добро. Да ли можете да нам набројите тих 17 села која су дошла у Клису?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Дошли су Тахићи, дошли Рамићи, дошле Гребе, дошо Тршић, дошла Радава, дошли Хамзићи, дошли исто Рамићи, Лупе, Ђиле, Кучић Кула, Сјенокос, Мракодол, Махмутовићи, Ћалишмани, Ђулићи, Радава, тако колко ја знам тих села, они су говорили око 16-17 села да је ту све шћерато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу они сви говорили да зато што им тамо није безбедно што пуцају на њих или шта?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Сви су говорили, сви су говорили како ко пристиже сви иду и плачу, пуцају, онај каже запалио ми кућу, онај каже сијено, онај каже запалио ми шталу, тако то све, сви су једну причу причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре те вечери 31. маја кад сте рекли да је дошао Нурија Јашаревић, овај из месне заједница Клиса да каже да се спремате с тракторима, са колима.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Он је дошо нама и реко да се спремамо с тракторима и са колима да идемо према Сапни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, е али пре тог момента да ли сте Ви знали да ћете напустити Клису сви који сте ту из свих села?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па нисмо знали јер смо били упанићени ће ће толики народ бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте само да заврше разговор браниоци па да наставимо. Јесте завршили? Хвала. Изволите.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Нисам знала да ли ћемо напустити прије Клису до уочи кажем ти 01.06. јер увијек су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није се причало да ћете ићи негде из својих кућа?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Можда су они причали тамо између се, ја нисам излазила из куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте, а супруг, свекар јесте с њима?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Супруг, свекар они су ишли али нису ми причали ништа, вичу преговарају, преговарају да се вратимо кућама, само су ми то причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У своја села?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: У своја села ја, то ми је муж причао преговарају да се вратимо у своја села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад кад рече Нурија 31. увече, кад је рекао трактори и кола, јесте Ви то све спремили?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Трактори, јесмо спремили, имала сам кола, имала сам трактор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте ставили, јесте ставили неко покућство?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Ставила сам брашна, ставила уља, шећера, хаљина, ето јастук, спужву, јорган и тако јер нисмо знали ће ћемо спавати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сте држали то све?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: То смо држали код моје заове кад смо отале кренули ми смо изнели из њезине куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви код заове и спавали?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Јесмо спавали код заове, купили смо из њезине куће њезине хаљине, нисмо имали својије, моје изгорело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и то кад сте све ставили на кола јесте ли то ујутру отерали на раскрсницу?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Нигде, само је то остало пред њезином кућом, овај што је мене довео да узмем дијете он није дао ништа понијети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То онај што Вас је гурао?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Што ме је гурао, ништа дао није понијети, то је све остало пред моје заове кућом у Клиси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он рекао да то остаје ту?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Ништа, он је само рекао «ништа не носите само руке низа се и хајте». Е у том дошо је кад смо изашли горе на раскршће кад сам ја питала Агана, више не могу да се сјетим свега, Агане ба куда ћемо, ће ћемо, он је мене за руку «хајд ви вамо», а прије тога му је рекао Нурија каже «Агане, ти одвој свој народ и води куда хоћеш, а ја сам се договорио да водим свој народ према Бијелом Потоку».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Нурија Јашаревић каже Агану Лупићу. А Аган њему каже «шутити, биће ти метак у чело, иди како ти се каже», други су прелетели Нурију ударати и он је руке за врат и он је у ред стао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нурија рекао да води ка Бијелом Потоку или?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Према Сапни, Нурија реко да води свој народ према Сапни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте према Бијелом Потоку.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Ја, а Аган је реко «шутити, биће ти метак у чело, иди како ти се каже» и он је, њега су прелетели други ударати и он је руке на главу овако ставио и у ред и кренуо према Бијелом Потоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам то тај пут низ ону низбрдицу онај макадам онај пут доле за Бијели Поток, је ли ту има около Вас војника или нема?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Има, има увијек нас прате, свако 20 метара, можеш 10-15 метара, тако увијек нас прати по један, два са једне стране тако и са друге стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је иста та војска била и горе у Клиси и доле у Бијелом Потоку?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Иста је та војска била и у Клиси и на Бијели Поток кад смо дошли нашли смо их још више да им је доле велика група била, сад докле су они дошли ја не знам. Била им је велика група војске на Бијелом Потоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу и доле били онако они што сте описали различити и ЈНА и у цивилу?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Исто различитих је било у свакој боји одјела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А они што су имали капе, како кажете?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Капе, чарапе на онијем, били су у шареном одијелу, једни су били у цивилима, ово одијело обично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са оружјем. Јесте могли неко оружје, да ли препознајете Ви неко оружје дугачко, кратко, да ли су то пушке, да ли су то пиштољи, да ли су то неки аутомати?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па ја сам чула од дјецe своје вичу «дошли су неки са аутоматском пушком», то је једна пушкица вако мало краћа била, претежно су носили те пушке, аутоматске пушке, они кажу иду са аутоматским пушкама, е сад ја не разумем се каква је та аутоматска пушка, само су биле вако мало краће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Краће су биле?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу то носили ови што су у цивилу или?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Носили су и ови у цивилу и ови у униформама и сви су носили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Неки су нам сведоци причали да су виђали неке с неким тракама, с неким капама у неким бојама.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Били су капама, капе натуре довде и само им се виде вако уста и виде му се вако очи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су те као маске је ли?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Маске и рукавице, и довде им руке, виде се прсти голи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки су причали да су неки имали неке црвене капе? Да ли сте Ви нешто тако видели?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Е нисам то видјела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Нисам то видла, јер нису нама дали да пуно ни гледамо, јер су они између нас, ми смо сјели они између свуда и ако те виде да се пропишњеш да гледаш, удара те неком црном палицом воликом, удара те по леђима, не смијеш гледат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А она полиција то сте видели доле код Бијелог Потока? Је ли та полиција била и горе у Клиси или није?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Била је и у Клиси, била је у Клиси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте неког полицајца можда познали неког локалног?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па нисам, само сам једног полицајца питала да одем да узмем, носио ми је муж торбу хаљина за цурицу, и видјела сам да је спустио вако у крај асвалта на једну овако лединицу. Питала сам једнога полицајца могу ли да одем да узмем немам чим дјете обућ, немам ништа надјет хаљиница, каже гдје ти је, кажем ено онде,

било је ту близу можда једно десет метара од њега кад сам дошла да га питам, он мени каже, иди слободно па узми. Ошла сам и узела и донијела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је полицајац?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: То је полицајац био, тај један је. Само он виче видиш кад не ваља ово што су радили, каже ово је све чисто овако наша села и шуме, каже све значи чисто, ал не ваља што су вако урадили, не могу се каже сви Муслимани побит, каже, биће њих опет. То сам чула ђе тај полицајац виче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то био неки Босанац?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Непознат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли говорио босански или србијански?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Говорио је босански.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онај горе што Вас је гурао на Клиси, како је он говорио?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па говорио је обично као и ми, Босанац је био сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли могли да видите ко вози те све камионе што возе мушкарце и после те камионе што долазе по жене и та два аутобуса?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па ја нисам могла виђет ко вози те камионе, јел нас су далеко оћерали у једну ливаду, а камиони су остали на асвалту и само вако мало из даљине их видимо. А овај што је возио аутобус непознат ми је био, што сам ја сједила у њему, и овај пред нама аутобус што је ошо, исто ми је био возач непознат. Са задњим аутобусом што смо ми отишли, дошао је Зоран Јокић и он је причао са тим шофером једно 15 минута, он је га сигурно знао који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је Зоран?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Зоран Јокић, мој комшија први, данас живим поред њега, он је дошао с колима и довукао четворицу војника у униформама, и он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим колима, путничким?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Јесте, колима путничким. И отворио је прозор и отворио је прозор аутобуса тај шофер и они су причали једно 15 минута, да ли га је он познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли Зоран Јокић довезао он колима та четири војника?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Довезао он колима та четири војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Својим путничким?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Својим путничким колима довезао четири војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су ти војници изгледали?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па они су седели у колима, нисам ја њи могла виђети јер у том моменту ми се свекрва изгубила, тражила сам мало воде да је хладим, тако да није имао нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли приметили јесу ли изашли ти војници из кола?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Нисам приметила, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли Зоран Јокић био у цивилу или је био?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: У цивилу је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он имао неко оружје?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Да није било у колима, нисам видла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте приметили?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Нисам видла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где он сад живи? Исто у Грбавцима?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Живео је у Грбавцима, први мој комшија поред моје куће живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има он неку браћу?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Има Драгана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је с Драганом?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па, чула сам да је био Драган на Бијелом Потоку од других жена, а ја га нисам могла познати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има неки да је тамо у Хагу осуђен од тих Јокића, да Ви знате?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А да ли сте Ви могли да видите ко то раздваја људе на Бијелом Потоку, ове ваше мушкарце од жена?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Раздваја војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли раздвајала можда полиција?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па понеки полицајац јест, а понеки је мирно и стајао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су стајали?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Стајали су покрај асвалта. Стајали су покрај асвалта, претежно су стајали покрај асвалта, мирно гледали а војска је раздвајала, а понеки полицајац јест раздвајао, виче, ти там, ти там, њега овако украј да иде на мушку страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте се Ви спустили доле, кажете већ сте видели на ледини жене, кад сте Ви, кад сте сишли, је ли још било раздвајање, или су већ раздвојени?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Они су раздвајали до задњега који је сишао на Бијели Поток, моја је мати дошла у 9 сати у Мемиче, а ја сам дошла у 2 сата ноћи у касарну Дубраве, јер ја сам дошла у току ноћи на Мемиче, у 6 сати сам кренула с Бијелог Потока, моја мати у 8 сати кренула с Бијелог Потока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви путовали од?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Путовали смо ми, у пола девет кренули кући и на Бјели Поток, и у 6 сати навече сједимо у аутобус, толика је та гужва била, није се могло прићи да сједнем. Јел ми како смо силазили, они само нас одвели у ливаду, одвели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико тај пут до Мечића нормално траје? Колико је то удаљено да ли знате?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Не могу ти ни ја рећи, можда је једно 20 километара од Мечића до Тузле, а од наске до Мечића има сигурно и 50 ако нема и више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су ти војници били што су били у Вашем аутобусу, шта су они то радили?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па, што су били у нашем аутобусу, они су стајали на вратима, нису малтретирали никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта би с њима кад сте дошли до Мечића?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Кад сам дошла до Мечића, они су изишли из аутобуса и нама рекли излазте, ми кад смо почели да излазимо из аутобуса, како смо ону бару обилазили на двије стране, они су почели хватати жене младе, дјевојке одвајати, ето, то је то било. Једни су нам викали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та двојица, или неки други који су их сачекали?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Чекали су нас тамо. Чекали су нас тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта би са овом двојицом?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Изгубише се, ја не знам шта би, мени је било да ја бежим да идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте Ви аутобусом кренули са Бијелог Потока, јесте ли прошли кроз Каракај?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели ту нешто?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Ништа нисам видјела, ни једног камиона нисам видјела ни ће су оно мушкиње одвукли, ни куда, ништа, само сам видела неколико аутобуса пред нама и камиона што одвучу жене за Мечиће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули после да су они били затворени? Јесте чули нешто о њиховој судбини?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Јесам чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви сазнали први пут, кад сте чули да су они убијени?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Е сазнала сам први пут, дошао нам је Исмет Хајдаревић неки, он је тамо био у Сапни и казао је да се викала српска војска са пећине неке, побили смо ваше на Бајрам, сви су нам курбани били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви су?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Курбани, побили смо ваше на Бајрам, сви су нам курбани били, углавном смо их све заклали, они су курбани нама били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи? То је био Курбан бајрам?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: То је био Курбан бајрам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па зато тако.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Е, сад колко је то истина, ја не знам, ја сам чула од тог Исмета, ал никад се нису појавили ни живи ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте чули да су убијени?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Ишла сам на размену код неког Фехима Кахимановића тражила их, и он ми је рекао до 6 месеци, кад сам отишла код њега у његову канцеларију и тако молила га да ми стави сина на размену или мужа или од брата и било кога, а он каже, немојте ви тије људи тражити, њих нема више живих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то било године?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: То је било исте године до 6 месеци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За 6 месеци?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Јесте, за 6 месеци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тад сте већ отприлике.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Тад сам отприлике знала сигурно, нисам вјеровала Исмету ће је вико побијени су на Бајрам, били су курбани на Бајрам, мислим, нисам вјеровала Хаиту, докивали се и шта ја знам, можда је то и лаж, а кад ми је рекао тај Фехим Кахимановић који је радио на тим разменама у Тузли да их не тражимо, да они нису више живи, онда сам повјереовала да их нема више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли можете само да се вратите на ону ситуацију кад су Вам Вашег Омера брата заробили, па сте помињали улогу Агана, нисам то баш најбоље разумела.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Мати ми је причала, ја то нисам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, знам, шта је рекла?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Мати ми је причала све, доста ми је пута причала и плакала, мог би Омера пустио школски друг ал зароби га Аган. Бона мати како, каже, ишле смо ми, ја и снаја, носила снаја једно дете, брат једно дјете носио, мати ми је носила неки хаљиница, ћебади за дјецу и тако, и кад је њега изваћа, пред њега његов школски друг и каже, Омере, бога ти твога, откуд ти овде и каже гурну га, добро га гурну међу жене тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да буде са женама?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Да буде са женама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Повика каже Аган, ти вам, ти вам, други кад ти скочише још двојица војника вамо, ти, он поврати се и

спусти каже цурицу на сред асвалта, ја сам каже дјете узела, он је руке за врат и ушао у камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аган Лупић га је тамо?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Аган Лупић и још двојица са њим. Аган је Лупић први рекао, вамо Омере, ти вамо и он је каже повратио се и још неки повикаше, вам, ти вам, и он каже спусти дјете и руке за врат и оде камиону. И ето нашли смо га, првог јуна биће сахрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Омера? Да.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ваш други син?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Изашао је мој други син. Он је изашао, он је преживио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он изашао раније или?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Није, он је остао у Клиси, осто у шумама. И кад су они наске ћерали све, они су опколили Клису тенковима и рефлекторима, тако да си могло иглу наћи, да се није могло извући ама ни мачка да прође да је неће виђет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се он, како се спасао, где, кад је побегао?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Он је, он је осто, он је пред моје заове кућом ујутру усто и мен каже «мама, халали ако се кад видимо, ако се не видимо каже, халали, каже, ако се видимо, видићемо се». И он је отишао у једну малину, у једну башту и он је чуо тенкове ће тенкови иду, и он је се свалио у један поток и у том потоку, он је прележо. Е, сад кад су наске шћерали, то је падо мрак, сви су ти војници одозго грнули ко кад су шћерали све да нема нико у тим сјелима осто ни у Клиси, нико није осто, они су се повукли оздо, и он је комотно прешо у Сапне, да га није нико оставио, није га ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је пар километара је ли тако?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Пар километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пешке је прешао?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Пешке је прешо. То каже да нас је остало у шуми Бог зна колко, могли смо комотно прећи, нико нас није оставио, они се сви повукли се набили да виде шта се ради на Бијелом Потоку. И он је то сконто и извириво из шуме нормално да нема никога и он је сачеко мрак, кад први мрачак, он је прешао у Сапне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спасао се значи?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колко је он имао година тада?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па имао је он 20 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А реците ми да ли знате за судбину неких старијих, који нису могли да крену, који су били можда непокретни, болесни, јесу ли остали неки?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Остали су у селу неки, има нека Хатија и још неких жена, непозната су ми имена овај, остали су они у селу и они су и пронађени у селу мртви, побијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко Вам је рекао да су пронађени и кад?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па кад су се вратили, нашли им кости и хаљине и након 10 година, кад је се народ враћао, нашао по лединама хаљине, кости нашао од њике и све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за неку жену да је заклана тамо?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: То је та Хатија заклана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било неких можда заробљених пре него што сте ви сви кренули, да нису кренули са вама, значи, има још нека ситуација као Ваш син који се спасао кроз шуму, сакрио?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па био је још један исто из Лупића, Хазим и он је остао у шумама, па и он изишо са њим. Е знам за њега, не знам за више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јел сте Ви икад сазнали ко је то преговарао, ко је то?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па јесам ја сазнала да је преговаро Нурија Јашаровић и Аган Лупић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па они су причали да су преговарали са неким Бранком Грујићем, сад мени је тај човек непознат, ја не знам ни ко је он, ни шта је он био. Само сам чула да су преговарали ш њиме, као да нам је безбедно, као да предамо оружје да ће нам бити безбедно, да моремо живети мирно у својим кућама, да нам неће нико ништа, то сам чула од њих, ће народ прича, ишо Аган преговаро, ишо Нурија преговаро, да се моремо враћати кућама, тако и у Клиси кад сам била исто, дошла ми је заова моја и мој син Фадил и каже, причају горе на раскрсшћу да је ишо каже Аган и Нурија преговарали са неким Бранком Грујићем, да се вратимо кућама, да моремо бити безбедни, мирни, да моремо радити, баш ја сам се размишљала, ће ћу ова ми кућа у Дардаганима ми није била изграђена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било још када?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Било уочи 01. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха, кад сте већ били у Клиси?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Кад смо били већ у Клиси, ја оно прије можда и на два-три дана смо чули да преговарају да ми останемо, ја. Ја сам баш размишљала ће ћу се вратит, кућа ми није израђена, Хајдаровићима изгорела, реко, боже мој, дај се вратит на ову земљу, па нешто ће бит. Ал ето, онда се није успјело вратит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте чули ко је преговарао да Ви изађете одатле?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Е чула, сам кажем ти, ја овај, да је преговарао Нурија Јашаровић, да се иде према Сапни, а син ми је рекао да је Саган попео на тењак, да су га презивали на тењак, кад сам се ја вратила, он постројава народ у ред. Ја сам пришла њему, Агане, ће идемо? Ма хајде каже, не знам ни ја ће идемо, каже, идемо на Бијели Поток. И мене и Нурији, прилеће Нурија Јашаревић и каже, Агане, ти народ свој одвој и води на Бијели Поток, ја ћу свој водит према Сапни, ми смо се тако договорили. Ма шути, каже, биће ти метак у чело, рад како ти се каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. То сте нам причали.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли сазнали ко је ту одлучивао о тој Вашој судбини, да ли ћете да идете ка Сапни или ка Каракају, или ка Мемићима?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Између њи двојице нисам чула да је још ко преговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим, не мислим који су преговарали, него ко је о томе одлучивао да ли сте о томе нешто чули?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Да, нисам чула, Јашаревић вико да идемо према Сапни и то је било цијело време према Сапни, кад је било тог момента да се иде, значи, према Бијелом Потоку се кренуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли питања?

НАТАША КАНДИЋ: Овај, када је поменула да је школски друг Османов дошао, само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Омеров.

НАТАША КАНДИЋ: Омеров, је ли можете да се сетите ко је то?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Не знам га ја, мати ми је причала, ја нисам видјела. Мати каже, нисам матер никад ни питала који је, можда мат није ни знала, само виче знам да је ишо са њим у школу, знам да је ишао са њим у школу, то ми је мат причала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај што је хтео да га спасе, да га стави међу жене?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Тај што је хтео да га спасе да га стави међ жене. Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да Вас питам за тих 20 дана у Клиси, је ли било ту пуцања, је ли ту било неких борби?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Па било је пуцања, овај, овако са страна из далека, ал као да је било унутра у Клиси није, са стране је пуцато било је озго од Малешиха, од Бошковића, од Звешчила брда и тако било је пуцњаве вако навече пуцало је се помало, ал није ништа страшно било, док нас нису поћерали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесу ту биле негде у близини борбе између муслиманских бораца и српских бораца?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Није било борби код нас никаквих, само су Срби пуцали на Муслимане, да изађемо, јер наш није нико имо оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, они су предали оружје кажете раније?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Они су предали ко је имо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било долазака неких војника муслиманских са стране да сте Ви чули нешто?

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Није, није долазило, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам што сте сведочили.

То је све што имам да изјавим.

Оштећена ИСМЕТА ОКАНОВИЋ: Хвала и Вама. Могу да сједим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Може.

ОШТЕЋЕНА ИСМЕТА ДАРДАГАН

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Ево можете да седнете ако Вам је zgodније ту. Како се Ви зовете?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Дардаган Исмета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дардаган Исмета. Име Вашег оца?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Мухарем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мухарем. Које сте године рођени?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: 47.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Кучић Кула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где живите?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Доњи Грбавац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви по занимању?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Домаћица је ли?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Домаћица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Домаћица. Добро. Да ли сте у сродству или у некој свађи са оптуженима Грујић Бранком и Поповић Бранком?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Позади овде на клупи, да ли знате те људе, ову двојицу?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Несродна, није у завади. Као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, Ви ћете сад положити заклетву пред судом, да ли можете да прочитате тај текст испред Вас. Заклињем се да ћу.

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Могу. Заклињем се да ћу у свему што пред судом будем питана говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е хвала. Седите. Нисте дужни да одговарате на поједина питања ако бисте се одговором изложили некој тешкој срамоти, некој штети или евентуалном гоњењу.

Сведок упозорен, опоменут, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ту један списак са неким словима и неким бројевима, па ако будете можда имали прилику да помињете неко од тих имена, немојте рећи име и презиме, видите на пример, тај бр. 8, можда знате тог човека или сте чули за њега, ако њега будемо помињали, немојте му говорити име и презиме. Је ли Вам јасно то? Пошто су то заштићени сведоци. Не знате?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Не видим ја ово ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Пред овим судом у току је поступак против ове двојице оптужених због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, између више радњи тог злочина, ставља се на терет и узимање за таоце војно способних мушкараца, Муслимана из околине Зворника 1. јуна 1992., након тога им се ставља на терет и да нису спречили убиство свих тих људи, па да нам Ви испричате да ли је Вама о томе нешто познато, да ли сте Ви у том периоду мај-јуни били тамо у Грбавцима, или Кучић Кули?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Била сам, била сам кући у Грбавцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад сте живели у Грбавцима?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: У Грбавцима Доњим, близу село Цер се зове, српско село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Близу Цера?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ја, ја сам, у наске је мјешовито.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А мешовито.

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: У наске има и Срба и Муслимана ће сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде испричајте нам.

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: И ја сам туде живјела и у априлу кад је био, само не знам ја датума, не могу да памтим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ту док је тај неки, док је Бајрам био овај рамазански, знам да је се кухала баклава и више да је нисмо појели код куће, да смо морали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да одете.

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: По дану одлазити, увече одлазити, а по дану долазити кући, имала сам стоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Грбавце? А што?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ја, имала сам стоку. Долазила сам намиривала стоку и носила што имам да једем, горе сам била близу Ђулића, близу Клисе код сестре у Мракодол.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је то тако било?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па зато што они по ноћи почну пуцати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је пуцао?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па не знам, пуцају и ми човек ми био оперисан, оперисо срце прије три године, то него што ће се заратит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога.

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ја и тако да смо ми све, да сам ја по дану долазила а по ноћи ишли горе наћали, и по шумама наћали и свукуд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је с Вама био у породици?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Само ја и син и чоек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у Грбавцима?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: У Грбавцима, а на Кучић Кули сам имала само матер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кући?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: После се и она мене прикључила, пошто је 80 година имала, нисам имала ни браће, нисам имала никога. После је и она са мном била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава после тог рамазанског бајрама?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: И шта се дешава, ето, долазила сам кући, један дан сам дошла с мужем кући да намирим ту краву и они су почело је, ја сам помузла краву и дошла кући, да направим шта да понесем горе да једемо, оно је кад сам ја погледала на врата, а оно звизга стоји меткова, ја сам изврћала на асвалт, уз асвалт, кренула горе према Клиси, према, уз асвалт према Сапни и кренула сам горе, друга ми је кона трчала преко башће, ја сам дотрчала до једнога чока куће, Рамић Ризе, ту има једна пећина, и ту сам ја скренула и ту сам упала у пећину, ту сам нашла и чока у пећини, он је осто гор код штале, штала нам је била горе. Нашла сам њега у пећини и нашла још народа било нас је 48 у пећини. И ту смо били докле год се није смрачило, кад је се већ смрачило, упо један чоек каже, немојте излазит док ја не дођем по вас. И он је кад је се смркло, он је по наске и дошао, оно се стишало све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био тај?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Неки чоек не знам га ја. И он је дошао и наске извуко иза те пећине и полако асвалтом и опет смо пресјекли само асвалт и опет зашо преко Куле и опет сам дошла до сестре. И ту сам била више од 15 дана, и онда сам долазила опет кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком селу је сестра?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Мракодол. Опет сам ја сваки дан, преко дана, у три дана долазила кући, преносила којешта, дођемо један дан, још навратимо и чоeka, дошао чоек с трактором, да накупим ствари, одвучем у Мракодол трактор ствари, кад је прошло једно 15 дана, онда опет са јетрвом и са заовом кренем кући да окопам мало бураније, хајд вратићу се, кад сам дошла до куће, ја сам ошла за кућу, мене није нико видио, а заова ми је била поред асвалта њезина кућа била и она је према на прозору била трескала хаљине да преобуче унучицу, и Неђо комшија нам је прошао на посао рано, ми смо рано дошли прије 6, и он је прошао на посао и вратио се и довео је тројицу или четворицу. Још ја и њихке не знам. И кад сам ја ту своју заову викнула, реко, оди вамо да видимо једна нам је кућа изгорела, једна није. Од реко вамо, не смем сама да унићем у ову кућу што је остала да видим шта има у њојзи. Каже ето ме, она је дошла, унишла сам у ту кућу, оно је све испревртато, оборени, изврнути каучи и столови и ормани испретурати и ми излазимо низа степенице, хајде реко да идемо, она је донела онај завежљајчић хаљина и завезала и спустила га на чесму пред кућом узидата чесма била. Ми низа степенице, истом кад човек повика вако, прстом каже, «вамо, вамо, немојте бјежат». Ми смо кренуле на асвалт њему, ја нисам знала да је ово Неђо, кад сам видела човјек у колима седи брада му вако и бркови волики.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У колима?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ја, у колима сједи, бјела мен се чини су му кола била. Ова тројица су почела да испитују. Испитују ту моју заову, е један репетира аутомат, јетрва ми почела да бежи, пошто била потврда, није чула на ушима, она је пошла да бежи уз асвалт, и на окуку, он је репетирао аутомат да је убије, ја сам дрекнула, викнула је, Фехимо врати се, она је се обазрела и виђе наске и она је се вратила нама. И они су почели испитивати, прво ми заову, ђе јој је ђовек, она каже у Ђулићима, он сује, не вјерује, тамо, ђе су ти синови? Немам ја синова, она и нема синова, само двије шћери. Могу се њоме женити, ђе ти је она? Каже, једна у Малом Зворнику, једна је горе. Донио јој пиштољ под врат, она плаче, ја приђо њојзи, па реко што јадна плачеш, немој плакати, што плачеш? Она је имала и шећер, била болесна, па реко, ако смо им криви, нек нас побију, имају ваљда и они своје родитеље и своју дјецу. Истом, кад он пусти пиштољ од ње, пустио пиштољ од ње, кренуо јетрви, почео јетрву испитиват. Ђе јој син, она каже да је у Кикинди, да

је он био радио, да није ни био там, он њој сује матер, каже ти си запамтила 41, некаку годину. Кад ја погледа вако, оно Неђо комшија нема браде, само бркове. Мени нешто бијаше лакше, кад сам видела да је Неђо комшија. А ја хај, хај, па прислони се уз његова кола, ја стојим уз кола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта тај Неђо ту ради?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Стоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дошао с њима колима?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Како су они дошли, ја нисам била у кући, само и он стоји међу њима тројицом, ја те не знам војника који су, ја њи не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како причају ти војници?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ко ми исто причамо. Каже овај, у мене познала га и јетрва, каже Неђо немој нас побити, ћеце ти каже, видиш да нам је све погорело, да немамо ниђе ништа, каже, немој нас макар побити. Каже, неће вас каже побит, немојте ништа лагат. Па каже, немамо шта лагат. Оно крену, ништа Неђо стоји, овај војник окренуо од ње, приђе мени, ће ти је муж? Реко, ено га у Петковцима, каже, их да ми дере бога, вучеш ме да погинеш. А реко ће да погинеш? Каже, па у Петковцима. Па откуд ћеш погинут кад су Петковци одали оружје и нико нема оружја. Каже, а ко пуца? Реко, чувајте па видите ко пуца, ко ће пуцат, а ви одате и пуцате, наш нико не ода и не пуца. Опет он мени понавља, ће ти је муж? Па ено га болан у Петковцима, па опет вучеш ме да погинем. Па немаш за шта погинут. Кад је ме трећи пут упитао, већ мени је било смучило ми се, реко, знаш шта је, немој више мене питат, ето ти Неђе комшије нек ти рекне за мог чоека, каки је мој чоек. Он је пришао стварно је пришао Неђи, каже, шта је Неђо? Каже, оперисат је. Рекао му је Неђо да је оперисат трећа година од срца. И он је само што је мени, мене је онда претресо и мене је претресо и вако притишће ме, тај војник притиско ме у стомак и повика «их» и ништа више. Маршнуо нас је, да вас више никад овде не видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се то дешава?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па можда прије на једно 15 дана 01. јуна него што ћемо кренути из Клисе. И ми смо наске три кренуле, и опет сам ја дошла до сестре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Грбавце?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: У Мракодол, у Мракодол, према Петковцима. Ето горе сам била, а онда реко они су кад је било то, ту смо били, прошли су тенкови, ми горе у Мракодол је вако, а Клиса је вако, и сад тенкови су прошли кроз Ђулиће и оно граната уби горе Засеок и Незук, а ми сједимо вамо иза леђа њиовије и гледамо. Е тада кад је било очи 01. тога јуна, каже хајте да идете у Клису, из Клисе идемо, шта ко

има, ко има трактор ко има фрезу, ко има кола, ставте себи шта хоћете, идемо на слободну територију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам то каже?

Оштећена ИСМЕТА ДАРДАГАН: Људи у Мракодолу, ја нисам водила политику, ни чоек ми, ни син, нико не знам, између се причају, каже, иде се за Клисусу, идемо на слободну територију и ми смо напунили кола, накупили хаљина и брашна и суда и у кола и увече у Ђулиће, у Клисусу, и мене ја забољело, нису нам кола могла да узиђу, ја сам те ствари носила пјешке узбрдо, мене заболи, дођемо у Клисусу у једну кућу, и туд мене су увели у кућу, они су били напољу, ноћили око кола, било је пуно народа и ујутро око 8 сати, ја са изишла пред кућу, та је жена изишла даде мени крило од пилета, каже «држи јадна, овај подај каже овоме своме дјетету, нисам ја знала да ти имаш само једно дјете, да ти немаш више дјеце». Ја сам дала њему то крило да једе, то нико не једе, ни ко шта прави, он узе, узе само једно и додаде оцу и кад погледасмо овако тењак стоји, у Клисусу унишо тењак и они су упали у Клисусу и каже, «стројте се».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко они, ко?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Људи почеше викати, каже, «стројте се, упала је војска», војска је упала њихова, «стројте се» и ми мјесто да идемо према Сапни, наске су окренули на лијеву страну, према Ђулићима и према Бијелом Поток. И двоје по двоје, све строј, двоје по двоје, двоје по двоје и када смо дошли на врх Ђулића, када сам ја погледала доле, Бијели Поток, од Лупа до Бијелог Потока све камион иза камиона, све велики.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су ти камиони?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Под цирадама камиони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које боје, да ли имају неке ознаке, нешто?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Нисам ја видела, озго са врха Ђулића нисам ја ништа видела, ни какве су ознаке, само су покривени камиони цирадама. И ја сам рекла човеку, рекох, «ето, шта урадисте, сада ћеш видети када нас раставе». Он поче плакати и опет наставимо пут. И сишли смо на асфалт и асфалтом нисмо ишли можда сто метара, Аган Лупић каже, «полако Осмо, полако Осмо», одвоји од мене и човека и сина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Суада?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да и Суада и ја сам директно кренула на камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аган Лупић?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да. И ја сам кренула на камион, они су остали, после сам се попела, када се камион већ напунио. На камиону, овај, када сам устала и видела, онда ми је деверовић прошао мимо мој камион, пошто сам ја на камиону била, он је мимо камиона прошао, турио руке за врат и човеков амицић, они су руке за вратом, они су

прошли испред наске камион. И чим се камион напунио, камион је кренуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Вама?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: И са мушкарцима испред наске и са нама. И ми, ја сам онда кренула и када смо стигли до Мечића, камион је ишао, на Црном Врху мало је оно, притискао. Када смо дошли до Мечића, на камиону нам се порађа жена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том где сте Ви били?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Са Кучић Куле, да, жена нам се порађала. Када смо дошли у Мечића, камион је стао, поставили су мердевине, каже, немојте скакати, силазите полако. Ми смо почели силазити и сишли смо са камиона. Каже, сада полако, идите, ето ваше војске нема педесет метара». Каже, «реците им да наших има тамо на стадиону у Тузли, ако не пуне, ми ћемо ваше задње камионе заробити». И ми смо онда кренули преко шума, преко њива. Кажемо ми тој војсци, нашој, излазе људи, има ли ко заробљен, рекли су да ће наше камионе заробити задње, ма, каже, нема нико заробљен. Лажу они и ми смо стигли, ја сам стигла на Дубраве можда око пет, шест сати у касарну. Када чујемо ујутру да су задњи камиони заробљени били, како избеглице стижу, тако су рекли да је заробљено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су они који су остали иза Вас?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да, који су остали иза мене, ја сам кренула на првом камиону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели када су у те камионе ушли људи, ко је улазио у те камионе, јесте могли то да видите?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Нисам видела ко је ушао у први камион, нисам могла, своје нисам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви уопште видели у неки камион да су ушли неки само мушкарци, као што је у Ваш само жене?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па, било је на нашем камиону и старијих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислила сам на ове војно способне.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Нисам видела, на нашем није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те утоварене нисте?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели раздвајање?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па, све је одвојено на Бијелом Поток.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви наишли, да ли је све било одвојено?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Није све, како је се ишло, тако је се и одвајало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то радио?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ја знам, ја сам видела Агана, ја кога сам видела, Аган је од мене одвојио моје, а још ко је, ја не знам њима имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, како су ти људи изгледали који одвајају? Јесу то неки цивили, војници, полицајци, униформисани, са оружјем, војска?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Има и, оружје су имали и војска и полиција, у полицијским оделима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доле?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се после дешавало, везано за Ваша сазнања?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ништа више, ходали смо свако јутро, хајде пиши онде, хајде пиши онде, хајде шта им се десило, хај шта им је било, тамо, вамо, нема ништа, нема ништа, ено чујемо да су побијени за Бајрам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је био те године Бајрам?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: 10.-ог мени се чини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуна?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да, или 10.-ог или 12.-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао да су их тада убили?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па, ми смо били у аеродрому, ко нам је рекао, знаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Дубравама сте били?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па, у Дубравама 14.000 наске је било у касарнама. И знаш како почеше радио прича, вести, оно санитет за Тузлу вози једно по једно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са ким сте Ви у камиону прешли, од Ваших, ко је био од Ваших?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Нико, моја мати је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајка?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да, што се тиче моје породице, а сестра, ја имам и сестру, али није сестра, сестра је остала, она је остала у џамији, она је остала код куће, и она је после заглавила са сином и човеком у џамији у Ђулићима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам о томе, како је то било.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Сестра је остала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, шта Вам је причала?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да, чули смо, када смо стигли на Дубраве, онда смо, чули смо, каже, погинуо, умро Вам зет, тај што је моја сестра била, укопале га четири жене, нема, не знамо ништа, не знамо, ми знамо да су они остали код куће, да је она остала са човеком и са сином код куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: У Мракодолу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове сестра?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Смајић Шаха.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а њен муж?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Смајић Мурат, умро је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: И они су остали, када поче, када је, ми нисмо ништа знали, нема ништа, умро је, шта и са њом, ми ништа не знамо, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, она је остала у Мракодолу?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Она је остала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, она је остала у Мракодолу, није отишла у Клисусу?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Она је остала у Мракодолу, она је бацила нешто мени у кола, једну торбу ствари и каже, хајте и ми ћемо доћи, мада јој је тако човек био везан за кућу и тако нису они дошли, они су остали. И остало је њихке нешто око тридесеторо. И она је, овај, тако, хајде, чујемо ми, умро тај ми зет и ништа, ја ми и мати смо само, човек ми и дете одведено, ми смо само у касарнама на Дубравама, када је прошао, прошао је Бајрам, када је дошао један, окле сам родом, са Куле, један момак из Сапне дошао и дошао ту у касарну код нене и каже нама, «ено ти сестре, немој», ми плачемо, «немојте», каже, «плакати, ено ти сестре и зета и сина, ено их у џамији у Ђулићима». И она је била месец у Ђулићима у џамији и њу су три пута слали, она је писма носила и трећи пут када је однела писмо, њу су оставили, нису јој дали више се вратити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је носила писма?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Носила је писмо тим, ко је био горе, коме је слао писма, не знам ја, она је носила писма војски, коме је носила, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква писма?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па, писма из Ђулића слали за, да виде за размену, има ли кога горе заробљених или нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да, пошто су и они, ваљда је неко у Клисусу ухватио двоје деце када су отишли да плаћкају, па су онда рекли и она је та писма горе носила и трећи пут када је носила писма, нису јој дали се вратити. Остали су јој човек и дете у џамији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуда они у џамији?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па заробљени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам, ми не знамо то, испричајте нам то.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па, заробљени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте сазнали?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Када смо ми, они су гледали наске када смо ми из Бијелог Потока, камиони када су отишли, а одмах су из Брњице људи дошли, избеглице, каже, дошле у Ђулиће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Брњице?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ми смо отишли, они су остали у Мракодолу и да ли два дана, да ли три, ето нисам је никада ни питала, не могу ја о томе да причам, њихке су покупили и у Ђулиће у џамију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже, ко их је то покупио?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па, ти Брњичани дошли и војска каква је, не знам која, они су њих покупили и у Ђулиће у џамију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у џамији били месец дана?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Они су месец дана били у џамији. И онда су их после пустили, дете, онда јој је човек ишао на размену, тамо у Кисељаку неко се мењао и човек јој је отишао на размену и онда су и они тако дошли нама на Дубраве након месец дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ти су се сви спасли што су остали у џамији?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Нису сви, има један Хасан хаџија, он је убијен у џамији. Има још једна жена, Лолићка, и њу су тукли и нашли је на вратима, увукли је и она је допрла до болнице до Тузле, али је изумрла и она.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу пронађени Ваши?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Моји јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су на Црном Врху?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обојица?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте само једног сина имали?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли питања?

НАТАША КАНДИЋ: Имам ја само једно питање. Пошто су Вам тамо када сте стигли рекли да нема никога у Тузли заробљених од Срба.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Ко Вам је то рекао?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па ови наши, што кажу они, ваша војска васке чека, ето ваше војске, нема педесет метара, где су наске испустили из камиона и они су изашли људи, излазе и кажу, «немојте се плашити, своји смо» и ми кажемо, «има ли наших заробљених, њиховијех заробљених, они су рекли да ће наше камионе заробити», каже, «лажу, нико није заробљен, нити има ко заробљен».

НАТАША КАНДИЋ: А да ли Ви нешто знате да је Аган Лупић ишао са неким списком, носио за размену?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па, Аган је сваки дан био у Зворнику.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, али да је ишао у Тузлу?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да ли је он ишао у Тузлу, како ће он ићи у Тузлу, он је остао жив, где су њега одвели. Аган није дошао са нама у Дубраве.

НАТАША КАНДИЋ: Не са вама, него да је ишао на неки други начин? Да ли знате нешто о томе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули шта се десило са Аганом након тога момента када је он то раздвајање радио?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли Вам је познато, одакле се пуцало на ваше куће док сте Ви још оно били у кући на почетку, одакле се пуцало?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Пуцало се из Цера, пуцало се из Ћирилова брда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ћирилово брдо?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ћирилово брдо, да.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ми смо асфалт и поред асфалта вамо.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А кажите ми, ови војници који су Вас у једном тренутку, да тако кажем, заробили, који су Вас испитивали док је Неђо, комшија Неђо био ту, које су они униформе имали, какве униформе су носили?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Војничке.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Обичне војничке?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да, оне пријашње војничке.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Аха, добро, да ли знате можда презиме комшије Неђе?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Милић, Милић, Милић Неђо.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: И да ли знате, ко је спалио Вашу кућу?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ни дан-данас нисте сазнали?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте пошли из Бијелог Потока, да ли је био неко са Вама од војника у том камиону у коме сте се превозили?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били, претпостављам у оном товарном сандуку, је ли тако, позади? Да ли сте видели Ви у кабини ко је?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од возача?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Нисам, не знам возаче, не знам возаче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли неко седео са возачем или је сам возач био?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Не знам, нисам видела, десет метара је био дуг камион и ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су на оном делу.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ми смо били, цирадом је био покривен камион.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте дошли до Мемића и рекосте да сте ту чули, неко вам рекао да има заробљених Срба у Тузли, па да то треба да се.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: То возач када је сишао, он је изашао из камиона, када је зауставио камион, возач је изашао и поставио мердевине, мале мердевине и каже, «немојте да скачете, силазите полако». Ми кажемо, «има жена, порађа се на камиону». «Па, где сте пре били», рекли су оне жене вичу, не знам, оне жене вичу, па рекли смо када смо у Клиси били да се порађа жена. Каже, «што прије нисте рекли». Они су ваљда узели, нашли санитарет и њу је санитарет одвезао у Зворник и вратио, а она је, овај, а ми смо сишли, каже, ми смо сишли и он каже, «ето, сада немојте, ето сада ваше војске нема, педесет метара, идите и реците им слободно, ако они не пусте наше, што имају тамо заробљени на стадиону, ми ћемо вакше задње камионе заробити». И ми смо њима рекли, ми идемо и кажемо, тако и тако. Каже, нема нико заробљен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро тај возач, да ли је био у цивилу или у униформи?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Јој, веруј ми, да ништа не знам, када нисам могла проговорити реч, да ништа нисам видела на очи, када је све, мени се чини, немо било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како је он говорио, је ли босанским нагласком или?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Босански брате, како је говорио, босански, није говорио немачки и шиптарски, причао је као и ми што причамо, лепо је говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули неке да причају као ми што причамо, не као Ви?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ја се у то не разумем, што они нешто вичу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите да ми мало другачије говоримо.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па нешто вичу екавски, нешто ијекавски, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли могли да разликујете да неки нису Босанци?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су преко Дрине? Нисте могли ниједан такав да чујете да је звучао другачије од Вашег?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Не, ја се не разумем у то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Разговарали сте са Аганом, па сте са њим контактирали.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Нисам ја контактирала са Аганом, ја нисам контактирала са Аганом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мисли тужилац на онај моменат када сте били доле, о коме сте причали?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Око тог раздвајања, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код раздвајања.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Аха, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај тренутак, не раније.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: На Бијелом Потоку ништа није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А тај контакт, мислим, да ли га питасте шта ће бити са Вама?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ништа ја нисам питала, нити је он само, то је било само лево, десно и ја идем право, они су «полако Осмо, полако Осмо».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вас је неко у том смислу нешто питао?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ништа нико није ни проговорио, само они су се одвојили од мене и ја сам кренула са матером на камион.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви сте, госпођо, да ли сте се Ви сада вратили у Ваше село или?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Јесте.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У кућу, јел?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Јесам.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када сте се вратили?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ух, ух, ја мислим 2003. године.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, а где сте били до тада?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Била на Дубравама.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где је то?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Код Тузле, Живинице, општина Живинице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аеродром «Дубрава».

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је још био са Вама?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Мати моја, кажем Вам, мати моја је била са мном.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, и где сте били смештени?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Смештена у приватној кући.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А чија је то кућа?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Дедић Бајре.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Вам је он род неки или не?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Није, није никакав, нисмо се никада ни познавали ни видели док нисам.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А колико сте дуго у тој кући били?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Прво сам била код Раковац Аље три године, па сам онда одатле исељена, прешла сам код Дедић Бајре.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Код Раковац?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Аље.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А зашто сте исељени?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па, дали нам отказ да идемо, треба њима та кухиња вањска што је била, где смо ми били. Ја сам онда отишла горе у једну стару кућу, била све док се није.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Чија је то стара кућа?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Дедић Бајре тога, кажем, где сам ту ја.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли знате шта је било у Дубравама са српским кућама? Да ли се неко усељавао у њих?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ја не знам у Дубравама ни да има српских кућа.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А у Тузли тамо, да ли је било српских кућа?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: У Тузли има српских кућа, има и сада.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли се неко усељавао, да ли су живели тамо Срби?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Јесу, живели су.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сви Срби?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Живели, улазиле су почети наше избеглице.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А како су улазиле Ваше избеглице?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Шта ја знам како су, нисам ја углавном улазила, ја нисам нигде ишла, ја сам имала матер стару 80 година, ја нисам нигде ишла по кућама.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где су отишли ти Срби из Тузле?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Не знам, можда у Бијељину, у Зворник.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У Бијељину, Зворник, да ли се морала прећи нека линија раздвајања, исто војска?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако Вам је познато Ви реците.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ништа ми није познато, не знам како је било, како су ишли, како су прелазили, ја то немам појма, ја знам како сам ја отишла, а ја више не знам ни како је ко ходао, ни како је ко ишао.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, од Вашег места где сте живели, где је била та, да ли Вам је познато, где су биле муслиманске, а где српске снаге, близу којих села?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Која села?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Близу којег села, које Вам је било најближе муслиманско село које је било, ајде да кажем, на другој страни?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па, имају преко Ријеке, близу мене, преко Ријеке имају Хајдаревићи, село Хајдаревићи, има муслиманских кућа, али око њих сви су Срби, исто као и око мене. А мени ниже, према Зворнику, је српско село, Цер се зове.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А овамо је?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Кренем напред, Срби, па идем можда километар, два, па Муслимани, па опет преко Сапне, Срби, на десну страну Муслимани. Па идем где се скреће за Кучић Кулу, Кучић Кула опет.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи све је било тако мешовито?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Све је било мешовито, Кучић Кула, Муслимани.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми, та војска где је била, како је то постављено?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Која војска?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Ви где је била линија раздвајања између српске и муслиманске стране?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пустите молим Вас да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекла, колега, шта је рекла, да су били, прво Муслимани па Срби, шта је рекла?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пустите да ја питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имам право, сваки пут по ЗКП да ускочим.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не можете мени постављати питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не можете мени постављати питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете Ви рећи да је рекла нешто што није рекла, о томе се ради.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисам ја то ни рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ја имам право да Вас прекинем.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не видим зашто Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Збуњујете, зашто збуњујете сведока?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви нарушавате моје достојанство као браниоца и поступате непристрасно, на такав начин, ја питам госпођу, имам право да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете говорити да је рекла нешто што није, зато ја питам да разјаснимо. Бранилац Вас је питао, не где су била муслиманска села у односу на Мракодол и Хајдаревиће, него Вас је питао, да ли Ви знате, које је било прво село у коме је муслиманска војска била, то је било питање.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Не знам ја то где би била, где би била војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, први, колико је најближе било неко место где је муслиманска војска?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Можда Витиница, где је горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то километара од Мракодола?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Колико има, има 25 километара, 30.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, ово су све Ваша, ја имам своју стратегију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, поставите питања даље.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ја протестујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Протестујте даље, ако има питања, да завршимо.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: По хиљадити пут у овом процесу ме ометате и не дозвољавате.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, то Вам ја кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте сада какав је јасно одговор сада сведок дао. Изволите даље постављати питања.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Оставите Ви, Ви то постављате, Ви сте имали своја питања, ја да ли су она у складу са ЗКП-ом или не, али Вас молим немојте ми улазити у реч када постављам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Председник већа у сваком моменту има право да интервенише и да разјасни питање.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Онда не видим смисао зашто, па то је толико очигледно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па тај смисао, питајте законодавца који је смислио. Изволите.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да када се постави неко питање, Ви одмах скачете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја не скачем, само трудим се да разјасним питање, јер сте Ви погрешно схватили, ево чули сте одговор.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто Ви не дозвољавате да, зар Ви мислите, па ја саосећам са овом госпођом, ја сам из њеног краја, више него ико, ја сам исто био избеглица и страдало ми у рату, више осећам него Ви, према томе, не треба нико госпођу да штити од моје маленкости.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли питања даље?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Више него Ви. Ја сам био тамо и то сам прошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас питања, немојте се мени обраћати више, сведоку се обратите.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим, изволите.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја бих Вам поставио једно питање, ако можете нешто да ми разјасните, молим Вас. Ви сте у једном тренутку рекли док сте се налазили тамо, у Вашем селу, да ли Дардагану или.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да, Дардаган.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да су дошли неки тенкови и рекосте, «уби горе Засеок и Незук». Да ли можете мало да нам објасните, када је то било и када су те борбе биле?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ти су тенкови прошли пре него што ћемо ми ићи за Клису, пре 01. јуна. Ја сам остала, кажем ти, позади је село Мракодол, а тенкови су прошли. Где су они били, они су ишли асфалтом, они нису ишли брдом, а ми смо били у брду, у селима. Они су прошли и код Бијелог Потока ми гледамо, под орахом седимо, они убише Незук и Засеок, гранате бацају, а ми седимо и гледамо и шта ми сада чекамо, гледамо, али ми не можемо изаћи на пут.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јасно, јасно, тако сам Вас ја схватио. А извините, када је то било, колико дана је то било пре 01. јуна, да ли отприлике можете да кажете?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па можда је било и десет дана, али ето, сада не знам, кажем ти, у датумима не знам, не памтим.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Реците ми следећу ствар, колико је било тенкова ту?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па ја мислим да су три прошла.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Три?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је било још неке војске око њих, неких камиона војних или нешто?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Нису могли бити сами, војска их је гонила.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Војска?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је било неких камиона војних окол или неких других?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Нисам то видела, ја сам видела тенкове.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А да ли су са те стране, а ко живи у Засеоку и Незуку?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Муслимани су били у Засеоку.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли су они са те стране узвраћали борбом неком?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Нису.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нису, ништа се није чуло?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: За шта ће узвраћати, нису узвраћали, нису.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, само сте чули? И сада када се завршило то, шта би са тим тенковима, да ли сте видели?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ја не знам куда су тенкови отишли, по дану тенкови бацају гранате и куда су они отишли, ја не знам, пошто смо ми у брду, нисмо ми поред асфалта где су тенкови и ми смо из Мракодола кренули, ми смо кренули, нисмо ишли можда километар до Ђулића и од Ђулића и опет до Клисе.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Извините, колико су Засеок и Незук удаљени од тог места?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Нису они далеко једно од другог.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не, од тог места одакле они њих?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Можда једно пет, шест километара.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Пет, шест километара?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи у Засеоку и Незуку је била муслиманска војска.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Муслиманска.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Или становништво, ко је био тамо, не знате?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па не знам, само Муслимани су.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нисте чули овако у разговорима?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Нисам чула.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, хвала, само сам хтео то да мало појаснимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате питања? Да ли је било неких захтева за предају оружја, било у Дардагану или после код ове сестре Ваше или овамо у Клиси?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: У Ђулићима, у Ђулићима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: То је у Ђулићима било, па чули смо да су Ђулићи, ми нисмо имали оружје, а када смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу долазили да траже па немате, или није нико ни био код Вас, у Вашем Засеоку?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Нисмо ми имали оружја, да, у нас, ја нисам имала и ја не знам, ја нисам водила политику, ја не знам да ли је ко имао, да ли није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питам Вас да ли Ви знате. А шта знате за Ђулиће?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: А када смо, па кажем, када смо дошли, још смо једну ноћ пре тога отишли у Клису па се вратили са Клисе, ноћили само у Клиси. И каже жена, овај, да иду Ђулићи, да требају да предају, и Клиса да преда оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То знате?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: И после су почели причати, каже, предали Ђулић, одвукли камион оружја, предали Ђулићи оружје и када су мене заробили код куће, он мене када је питао, где ти је човек, ја кажем, у Петковцима, не могу баш директно и то припада Петковцима, ја не могу да кажем баш Мракодол, у Петковцима. Он мени псује Бога, каже, «вучеш ме у Петковце да погинем», па од чега ћеш погинути, па знате да су однели из Ђулића оружје, каже, «а ко онда пуца», рекох, «и овде пуца, ухватите па видите ко пуца, када од наших увече нико не остаје код куће».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви препознали још некога на Бијелом Потоку или у Клиси, 01. јуна, од момента када крећете, па низ оно брдо, па доле док не улазите у тај камион?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да, па било је Ацо неки што је радио ту, код моје куће је била креда, радило се, камен се млео, био је неки Ацо, не знам како се презива, био је Лазар из Јанковића, Бошко, возач, Јован, возач.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега возач?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Аутобуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли оног «Дринатранса»?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су ту радили, јесте видели?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Не знам ја шта су радили, углавном, њих сам познала и познала сам обојицу Иконића, не знам им имена, заборавила сам име, умрли су оба двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Умрли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Умрли?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није Остоја?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Остоја и не знам овом другом име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу они били у цивилу или у униформи?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Они су били, ја сам њих видела, не могу казати ништа, само су били на Бијелом Потоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли имали оружја, да ли се сећате?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Нисам видела, ни то нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте их видели?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да, само у пролазу, само погледала у њих како се пре знамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули да је неко убијен ту у Клиси или у Бијелом Потоку?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Када смо стигли ми на Дубраве, у касарни, онда када су почеле причати жене и оних стараца што је стигло, каже, убише на Бијелом Потоку Јунуза и неког Мустафу. Ето, то су причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Клиси, да ли су причали?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Јунуз Мурата у Клиси, Џинића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви Агана Лупића раније познавали?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Како га нисам познавала, када му је мој човек молерај радио пре на два месеца него што ће се заратити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са његовом породицом?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па шта је, у Сарајеву живе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где живе?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: У Сарајеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него како су они одатле извучени?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Он зна како их је извукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Вас питам, ми смо њега питали.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Нисам их ја видела, не знам како су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не знате? А да ли сте знали из Ђулића некога?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Не, има Алија «Ђуро», њега увек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђуро?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Алија, «Ђуро» га викали, они кажу да је увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он каже?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ухапсили каже Алију «Ђуру» увече, ухапсили га, једни вичу, предао се Алија «Ђуро» сам, причали су да су се њих двојица нашли, у Србији били, да су, где су они били ту ноћ, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аган и Алија?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чули сте да је «Ђуро» ухапшен?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да, тако причају, тако су причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали овог Зију Терзића?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Терзић Зијо, да ли сте чули за њега?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Кондуктер?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, уопште, да ли знате тог човека?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ја из виђења га можда знам, а и ако је био кондуктер, можда га познајем, а онако га не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте само значи чули да је он ухапшен, не знате под којим околностима, шта?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Тако увече када смо ми пошли у Клису са колима, у Ђулиће, па не могу кола да узиђу, па ми је дете отишло у Клису, по рођакову неку пумпу, да пренесемо у наша кола да би нам кола изашла, они у Ђулићима викају, оду са Радаве, пуцају, меци понеки, те неки долети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је Ваш син имао година?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: 23 године, 1968. годиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли када су Ваш муж и супруг од Вас одведени, да ли сте Ви ту видели, да ли је вршен неки претрес људи приликом одвајања тих мушкараца, да ли сте видели да је неко неком тражио било новац, било неке драгоцености, документа, било шта?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Нисам видела, нисам, ја сам одмах, нисам ни застала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте одмах ушли у тај камион?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Да, ја сам ушла одмах у камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после колико је кренуо камион?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Шта, колико је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После колико времена је кренуо Ваш камион?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па, можда није пола сата, камион се напунио и када се напунио, он је кренуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви могли да гледате позади кроз ту цираду?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Нисам, када је био као шибица, када сам се подигла мало на камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели којим путем сте пошли, у ком смеру?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па, знала, па окренути камиони према Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према Каракају?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Када сам се дигла, позади сам видела када ми је прошао комшија, човеков амицић и од Ђеверовића син, они су руке за врат овако прошли, мимо мој камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то тражио од мушкараца да тако држе руке за врат?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Па, не знам ја ко је тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу били неки људи са неким капама можда?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Ништа не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа, добро.

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има нешто још можда чега се сећате, што Вас нисмо питали?

Сведок ИСМЕТА ДАРДАГАН: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам што сте сведочили, можете да идете.

То је све што имам да изјавим.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА и исти ће се наставити

**18. марта 2010. године,
са почетком у 09 часова и 30 минута.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутра ће нам доћи једна сведокиња, а ова друга је спречена, доћи ће Ермина Суљић.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА